

Bocsássunk meg Istennek!

Ha meg is ütközünk ezen a címen, azért fontoljuk meg, mennyien vannak hadilábon Istennel és nem tartozunk-e valahol közéjük mi is?

Ahhoz hogy felragyogjon számunkra a csodálatos ige: ...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik.(Rom. 8. 28.), ahhoz kell az a megbocsátás, kiengesztelődés, ami az utolsó torlaszokat is felszámolja Isten iránti szeretetünk elől.

A megbocsátással küzdünk még embertársaink között is megkérdőjelezve, hogy már miért is kellene és miért is én kezdjem!? Eközben még hosszú számlát is vezetünk Istentől beszerzett sérelmeinkről.

Nála vajon milyen hosszú a számla?

Mikor elkezdünk Istennel beszélgetni, ha csak nem térden állva tesszük, nem a szemrehányásokkal kezdjük gyakran bűnbánat és hálaadás helyett? Ezt kértem, azt adtad, ezt a méltatlanságot engedted meg, azt a jót meg nem. Egyáltalán, a világ tele van minden szörnyűséggel, bűnnel. Vagy nem is létezel, vagy ha igen, nem vagy rá méltó, hogy szóba álljak Veled!

Még akkor is el kellene ezen gondolkozni, ha most éppen az első sorban könnyezünk Jézus igehirdetésén. Lehetnek a múltunkban olyan fel nem dolgozott sérelmeink Istennel szemben, amelyek távol tarthatnak tőle ill. akadályoznak abban, hogy megértve Őt megismerjük végtelen szeretetét és viszonzzuk a magunk hangyányi lelkesedésünkkel.

A megbocsátás akkor lesz kerek egész, ha bocsánatkérést is teszünk hozzá. Ha a sérelmeinket az utolsó apró kis bántódásig nyilvántartjuk, azért elgondolhatjuk, hogy a mi könnyeztetéseink listája már nem annyira nyilvánvaló számunkra. Miért is kéne megbocsátani és Istent kicsit megismerve, miért is válik ez lehetővé? Ha megértjük azt, hogy mekkora történelmi tanúságát adta szeretetének, akkor talán el tudjuk hinni, hogy mindent a javunkra akar tenni!

Mit adnánk bizonyosságul, ha valakivel el akarnánk hitetni, hogy ő a legfontosabb számunkra? Talán szerelmes időszakainkra emlékezzünk, mikor tiszta erőből törtük a fejünket, hogy mivel jelezzük, mit ér meg nekünk a másik. Teljesítményben, áldozatban, tettekben, szavakban, versekben, dalokban.

Jézus adott tippet: aki legjobban szeret, az életét adja....(Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. Jn. 15. 13.)

Na ja... És igen, vannak, akik szeretetük tanúbizonyságául életüket adták szeretteikért, bajtársaikért, közösségeikért, hazájukért. Istenért.

Lehet ennél több, lehet fontosabb valami életünknel? Normális emberi gondolkodás és mérce szerint gyermekeink lehetnek. Inkább halnánk száz halált, mint hogy valaki kedvéért odaadjuk őket. Ismertek történetek, mikor szülők hálájukban Istennek ajánlották gyermeküket és papnak nevelték, adták. Jó, jó, szép, szép, de hát ez a gyermek nem veszendőbe ment, hanem büszkeségük, örömük, lelki boldogságuk lehetett! Olyan is ismert, mikor valaki eladta gyermekét, mert jobb sorsot remélt neki új helyén. Ezt sem egyszerű feldolgozni.

De a gyermekünk életét adni szeretetünk bizonyosságáért? A gondolat is hátborzongató. Isten Ábrahámot kérte fel erre. De nem engedte meg neki! Még a maga iránti áldozat, szeretet bizonyosságáért sem. Próbára tett, de megmutatta a határt is, hogy még Istenért sem teheted ezt meg. Isten ezt nem kívánja és nem is engedi meg. Jóllehet ezt az utasítással tette próbára Ábrahámot. Vélhette talán, hogy ezt megteheti, hiszen ő adta ezt a gyermeket teljesen esélytelen és reménytelen helyzetében. Aki ezért roppant hálás volt, s amitől kaphatta azt a lelkiületet, hogy a gyermeket Isten tulajdonának tekintette. Ő adta és vissza is veheti.

Ez a próbatétel történelmi következményekkel járt, Isten úgy honorálta ezt az odaadást, amiről ember nem is álmodhat.

Nos, akkor, mit tett Isten, mikor saját szeretetét kívánta megmutatni? A zsidók vándorlása során, majd rendre később is, csodatételei, segítsége, ígérete, szövetsége nem volt elég meggyőzni népét. Ő, az Isten, „tette a szépet” emberöltőkön át hasztalanul. Mit lépett? A saját törvényét haladta meg és a saját isteni természetű fiát áldozta fel ennek a népnek, amely nem viszonozta a felfoghatatlan szeretetét és gondoskodását, amely nép teljes mértékben méltatlanná vált minden ajándékára, ahol még az irgalom is isteni teljesítmény a szó szoros értelmében, hogy megtúrje őket a világban. Nekik dobta oda csodálatos, szeretett fiát! Hogy szerethette Jézust, amikor ezeket a szerencsétlen, hálátlan nyomorultakat (és nem különb utódaikat) ennyire szerette?

Azt mondom, keressük ki még legeldugottabb sérelmünket és bocsássunk meg, engesztelődjünk ki, hiszen Jézussal a bűneink megváltásra kerültek, vele pedig mindent kaptunk érdemtelenül.

Templomlépcső, 2022. április